

Arrest

nr. 197 069 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 maart 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 15 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2013 werd ingediend door :

A.(...), I.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Togo

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16 augustus 2006 ononderbroken in België zou verblijven, zich vanaf zijn aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt zou hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin hij zich weldegelijk zou geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zou gebleven zijn, de Franse taal machtig zou zijn en zodoende perfect aan het sociale leven zou kunnen deelnemen, steeds de nodige inspanningen zou geleverd hebben op economisch vlak, werkwillig is, al vanaf zijn aankomst in België onafhankelijk wenste te leven en zou te popelen gestaan hebben om in het legale arbeidscircuit te stappen, in geval van regularisatie onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden (zie contrat de travail La fin de Siècle), een opleiding volgde (zie attestation de formation Arcada, diplôme de formation Arcada Micro-Entreprise), zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben die hem willen steunen en helpen, als aangename en gedreven persoon zou gewaardeerd worden door zijn Belgische vrienden en kennissen, bij de Belgische bevolking over zou komen zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk zou nalaten en waaraan zelfs een voorbeeld zou kunnen genomen worden, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, onomstotelijk vast zou staan dat betrokkene sociale banden met België zou hebben, zijn centrum van belangen opgebouwd heeft in België, enkel en alleen een meerwaarde zou betekenen voor de multiculturele maatschappij en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 17 augustus 2006, deze werd afgesloten op 06 oktober 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23 augustus 2006 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 maand 19 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen contra-indicaties zouden kunnen worden weerhouden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkene stelt dat hij de aanvraag niet zou kunnen richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met

een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en onmogelijk zou zijn en dat dit voor hem werkelijk een trauma zou betekenen. Hij heeft echter op geen enkele concrete wijze aangetoond dat hij effectief een trauma op zou lopen in het geval van een terugkeer. De loutere bewering dat hij een trauma zou oplopen is onvoldoende.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 maart 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 15 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A.(...) I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

aangezien er geen samenhang zou bestaan met de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat het al dan niet samenvoegen van twee zaken tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Het feit dat er geen juridische samenhang bestaat tussen zaken die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een samenvoeging van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (RvS 16 mei 2012 nr. 219.381).

3.3. De Raad stelt vast dat een goede rechtsbedeling *in casu* niet wordt gehinderd doordat beide bestreden beslissingen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten.

3.4. Vervolgens voert de verwerende partij in haar nota "*in ondergeschikte orde*" een exceptie aan van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.5. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel onder andere de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). De verwerende partij stelt in haar exceptie dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie dient te worden verworpen.

De excepties van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan samenhang en gebrek aan belang, opgeworpen door de verwerende partij, worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Voorts stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast en acht hij de motieven van de beslissing tegenstrijdig. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"4.1.1. Première branche

EN CE QUE la partie adverse considère que l'intégration (qui se matérialise pour le requérant à travers le suivi de formation professionnelle, d'un contrat de travail, de la connaissance du français et le développement d'attaches amicales, sociales et affectives) et la longueur du séjour en Belgique (8 ans) que le requérant invoque ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

ALORS QU'il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38);

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs de régularisation d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger (Conseil d'Etat arrêt n°100.223 du 24/10/2001). L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat n°112.863 du 26/11/2002) ;

Qu'en l'espèce il ressort clairement du dossier administratif que le requérant est sur le territoire belge depuis 8 ans et qu'il n'a jamais quitté le pays ;

Que la partie adverse ne semble pas prendre en compte cette durée ni même en mesurer l'importance ;

Que 8 ans n'est pas une période négligeable ;

Qu'au cours de ces 8 années en Belgique le requérant a appris le français, s'est intégré à la société belge, a suivi des formations, a décroché un travail et s'est tissé un réseau social important ;

Que le requérant, dès qu'il obtiendra la régularisation de son séjour, pourra travailler étant donné qu'il est en possession d'une offre d'emploi qui n'attend que sa régularisation pour se matérialiser ;

Que le marché du travail au Togo, caractérisé par un chômage endémique des jeunes, ne lui offre pas cette possibilité l'empêchant ainsi de retourner au Togo et de subvenir à ses besoins ;

Qu'ainsi, en n'examinant pas la question du caractère particulièrement difficile de devoir rentrer dans son pays d'origine pour introduire une demande de régularisation, la partie adverse viole les dispositions citées à l'appui du moyen ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) ;

Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » (CE, arrêt n°19.218 du 27 octobre 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445) ;

Que l'administration doit prendre en considération tous les éléments du dossier ;

4.1.2. Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse ne tient absolument pas compte du fait que l'ensemble des éléments invoqués par le requérant concernant son intégration constitue une vie privée et familiale protégée par l'article 8 de la CEDH ;

ALORS QU'il appartient à la partie adverse de motiver sa décision en tenant compte de tous les éléments de la cause, spécifiquement au regard de l'article 8 de la Convention précitée ;

Qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que celle-ci a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme ;

Que la partie adverse ne conteste pas que les éléments invoqués dans la demande de séjour du requérant constituent dans son chef l'existence d'une vie de famille et d'une vie privée au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales quand elle déclare que « quand au fait que toute sa famille se trouve en Belgique, notons que l'existence d'une famille en Belgique ne dispense pas de l'obligation d'introduire sa demande de séjour dans son pays d'origine et ne saurait empêcher le requérant de retourner dans son pays pour le faire (Conseil d'Etat – Arrêt n°120.020 du 27 mai 2003) » ;

Que la notion de vie privée reçoit une acception très large « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (arrêt Niemetz c/ Allemagne du 16.12.1992 ; arrêt Halford c/ Royaume Uni du 27.06.1997).

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que les seules restrictions que l'administration pourrait apporter au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales précitée – et donc au droit de voir ses relations privées, familiales et

professionnelles respectées – doivent, selon le deuxième paragraphe dudit article être « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires, « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elle doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

Que cela revient à dire qu'en application de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité. Il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit des requérants au respect de leur vie privée et familiale.

Que Votre Conseil a jugé dans un arrêt du 31 janvier 2012 que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, fi un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (nous soulignons) ;

Qu'il est important de rappeler la jurisprudence constante du Conseil d'Etat en la matière qui dans un arrêt n°105.428 du 9 avril 2002, a rappelé que « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement. » ;

Que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché ;

Qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la demanderesse au respect de sa vie privée. (Conseil d'Etat du 7 novembre 2001, n°100.587, RDE n°116, p 705) ;

Que la partie adverse n'a en rien montré qu'elle a pris en compte la vie privée et familiale du requérant ;

Que la partie adverse ne semble pas faire d'examen de proportionnalité ;

Qu'ainsi la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et est contradictoire dans ses causes et motifs ;

DE TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu.

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse estime que le requérant ne prouve pas le risque de traitement inhumain et dégradant en cas de retour au pays et ce aux yeux de l'article 3 de la CEDH.

ALORS QUE, le requérant a expliqué les dangers qu'il encourt en cas de retour au Togo.

Que compte tenu du caractère absolu du droit protégé par l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, la partie adverse devait prendre en considération la situation du pays d'origine des requérants, fut-elle générale :

« Qu'il n'est exigé par l'article 9, alinéa 3 précité que les circonstances qu'il vise doivent être directement liées au demandeur d'autorisation, mais qu'il suffit qu'elles rendent un retour dans le pays d'origine particulièrement difficile, fussent-elles générales » (C.E., arrêt n° 132.222 du 9 juin 2004) ;

Qu'en outre, la situation du requérant dans son pays natal figure au dossier administratif.

Qu'il résulte des différents éléments précités que la motivation lacunaire de la décision querellée est constitutive d'une violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales ;

QUE l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales consacre un droit absolu qui n'autorise aucune restriction ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a établi que le caractère absolu de cette disposition n'autorisait les Etat contractants à aucun contrôle de proportionnalité ni à aucune restriction de la protection garantie tirée du comportement personnel de l'intéressé :

« 87. La Convention doit se lire en fonction de son caractère spécifique de traité de garantie collective des droits de l'homme et des libertés fondamentales (arrêt Irlande contre Royaume-Uni du 18 janvier 1978, série A no 25, p. 90, § 239). L'objet et le but de cet instrument de protection des êtres humains appellent à comprendre et appliquer ses dispositions d'une manière qui en rende les exigences concrètes et effectives (voir, entre autres, l'arrêt Artico du 13 mai 1980, série A n° 37, p. 16, § 33). En outre, toute interprétation des droits et libertés énumérés doit se concilier avec "l'esprit général [de la Convention], destinée à sauvegarder et promouvoir les idéaux et valeurs d'une société démocratique" (arrêt Kjeldsen, Busk Madsen et Pedersen du 7 décembre 1976, série A n° 23, p. 27, § 53).

88. L'article 3 (art. 3) ne ménage aucune exception et l'article 15 (art. 15) ne permet pas d'y déroger en temps de guerre ou autre danger national. Cette prohibition absolue, par la Convention, de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants montre que l'article 3 (art. 3) consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe.

(...)

Un État contractant se conduirait d'une manière incompatible avec les valeurs sous-jacentes à la Convention, ce "patrimoine commun d'idéal et de traditions politiques, de respect de la liberté et de prééminence du droit" auquel se réfère le Préambule, s'il remettait consciemment un fugitif - pour odieux que puisse être le crime reproché - à un autre État où il existe des motifs sérieux de penser qu'un danger de torture menace l'intéressé. Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3).

(...)

90. En principe, il n'appartient pas aux organes de la Convention de statuer sur l'existence ou l'absence de violations virtuelles de celle-ci. Une dérogation à la règle générale s'impose pourtant si un fugitif allègue que la décision de l'extrader enfreindrait l'article 3 (art. 3) au cas où elle recevrait exécution, en raison des conséquences à en attendre dans le pays de destination; il y va de l'efficacité de la garantie assurée par ce texte, vu la gravité et le caractère irréparable de la souffrance prétendument risquée (paragraphe 87 cidessus).

91. En résumé, pareille décision peut soulever un problème au regard de l'article 3 (art. 3), donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on le livre à l'État requérant, y courra un risque réel d'être soumis à la torture, ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Pour établir une telle responsabilité, on ne peut éviter d'apprécier la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (art. 3). Il ne s'agit pas pour autant de constater ou prouver la responsabilité de ce pays en droit international général, en vertu de la Convention ou autrement. Dans la mesure où une responsabilité se trouve ou peut se trouver engagée sur le terrain de la Convention, c'est celle de l'État contractant qui extrade, à raison d'un acte qui a pour résultat direct d'exposer quelqu'un à des mauvais traitements prohibés. » (C.E.D.H., aff. Soering c. Royaume Uni, 7 juillet 1989, req. n° 14038/88) ;

Que la possibilité d'une violation virtuelle de la Convention précitée a donc été établie par la Cour ;1

Que cette possibilité astreint les Etats contractants à une obligation de recherche active des risques auxquels ils pourraient soumettre une personne relevant de leur juridiction ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse ne procède à aucune vérification du risque encouru par le requérant du simple fait de sa demande d'asile en Belgique ;

Que la partie adverse viole son obligation de motivation"

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet aangezien hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze grondwettelijke bepaling zouden schenden.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

4.8. In zijn middel betwist verzoeker nergens de vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van de voormelde wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren.

4.9. Wat de onontvankelijkheidsbeslissing betreft, blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2013, die in het administratief dossier is opgenomen, dat verzoeker het volgende had ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

“Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst kan verzoeker de aanvraag niet richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoeker voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Ten tweede heeft verzoeker reeds onafgebroken verbleven in ons land sedert augustus 2006. Terecht kan men spreken van een onredelijke duur.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001,219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2,1°; J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, p. 106 + bijlagen).

Dat zodoende dient vastgesteld dat verzoeker kan terugblikken op meer dan vijf jaar onafgebroken verblijf. Dat verzoeker gewoonweg de definitieve regularisatie van zijn verblijfstoestand heeft verdiend.

Dat uit alle elementen van het dossier blijkt dat hij zich perfect heeft geïntegreerd en dat deze integratie dient bevestigd in een verblijfsvergunning.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen gelet op de feitelijke antecedenten.

Dat een en ander niet meer dan evident is na een verblijf van meer dan acht jaar en een integratie dewelke verzoeker heeft ten toon gespreid.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen. Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Dat naar andere dossiers dient verwezen waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd.

Dat de elementaire rechtsprincipes van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid vereisen dat een vaste lijn wordt gehanteerd bij het nemen van beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Ten vierde uitdrukkelijk wordt verwezen naar het actuele regularisatiebeleid.

Dat terzake sprake is van een lange procedure, een duurzame lokale verankering en zeer goede integratie.

Dat verzoeker tevens o.w.v. economische redenen kan worden geregulariseerd, gelet op zijn toekomstige tewerkstelling.

Dat uit de bijgevoegde stukken en het dossier tout cours een en ander ontegensprekelijk blijkt.

Dat voor het overige geen contra-indicaties kunnen worden weerhouden.

Dat het zodoende economischer is om verzoeker thans te regulariseren zodoende dat hij toegang krijgt tot de reguliere arbeidsmarkt.

Dat verzoeker enkel en alleen een meerwaarde betekent voor onze multiculturele maatschappij.

Bij onderhavig schrijven verzoekt verzoeker dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet, en dit al of niet te koppelen aan de voorwaarden zoals door U voorzien.

Dat gelet op het voorgaande, niet in het minst het langdurig verblijf en de dito procedure, verzoeker vraagt te worden geregulariseerd."

4.10. In zijn middel betoogt verzoeker dat zijn verblijf gedurende acht jaar op het Belgische grondgebied en zijn integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken en dat deze integratie valt onder het privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. In dit opzicht is de beslissing volgens verzoeker disproportioneel.

4.11. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat "(h)et feit dat betrokkene sinds 16 augustus 2006 ononderbroken in België zou verblijven, zich vanaf zijn aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt zou hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin hij zich weldegelijk zou geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zou gebleven zijn, de Franse taal machtig zou zijn en zodoende perfect aan het sociale leven zou kunnen deelnemen, steeds de nodige inspanningen zou geleverd hebben op economisch vlak, werkwilgig is, al vanaf zijn aankomst in België onafhankelijk wenste te leven en zou te popelen gestaan hebben om in het legale arbeidscircuit te stappen, in geval van regularisatie onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden (zie contrat de travail La fin de Siècle), een opleiding volgde (zie attestation de formation Arcada, diplôme de formation Arcada Micro-Entreprise), zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben die hem willen steunen en helpen, als aangename en gedreven persoon zou gewaardeerd worden door zijn Belgische vrienden en kennissen, bij de Belgische bevolking over zou komen zeer goede persoonlijkheid die een

diepe indruk zou nalaten en waaraan zelfs een voorbeeld zou kunnen genomen worden, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, onomstotelijk vast zou staan dat betrokkene sociale banden met België zou hebben, zijn centrum van belangen opgebouwd heeft in België, enkel en alleen een meerwaarde zou betekenen voor de multiculturele maatschappij en getuigenverklaringen voorlegt, (niet) verantwoordt (...) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

4.12. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn aanvraag verwees naar een (oude) ministeriële omzendbrief waarin werd bevestigd dat integratie-elementen *an sich* geen buitengewone omstandigheden vormen. In zijn eerste middelonderdeel herhaalt verzoeker thans dat hij reeds 8 jaar in België verblijft en over een werkaanbieding beschikt. Het herhalen van de in de aanvraag ingeroepen elementen volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker verheldert immers geenszins op welke wijze zijn langdurig verblijf en zijn integratie in België hem zouden beletten om terug te keren naar zijn land van herkomst, c.q. een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Bovendien wijst de Raad erop dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State: *“De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

4.13. In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker een theoretisch betoog over de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

4.14. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

4.15. Verzoeker beweert in zijn middel dat de door hem ingeroepen elementen een privé-en gezinsleven uitmaken in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar hij blijft in gebreke om concrete informatie te verstrekken waaruit een doorleefd gezinsleven blijkt of waaruit blijkt dat zijn verankering in België, opgebouwd tijdens een periode van uiterst precair en zelfs illegaal verblijf, als een beschermenswaardig privéleven kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.16. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval – verzoeker heeft nooit een legale verblijfstitel gehad en werd enkel kort gedoogd gedurende zijn asielprocedure – dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

4.17. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker in zijn middel uitvoerig ingaat op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, wat in zijn geval weinig dienstig is. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar privé- en gezinsleven slechts vereist indien er sprake is van een privé- en gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744) in de zin van voormeld verdragsartikel, wat te dezen niet het geval is.

4.18. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

4.19. Naar aanleiding van verzoekers betoog in zijn aanvraag dat hij in zijn land van herkomst zou worden blootgesteld aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en in artikel 1 van het Antifolterverdrag, wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat *"verzoeker zijn beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM."* In zijn middel oppert verzoeker dat hij heeft uitgelegd welke gevaren hij zou lopen bij een terugkeer naar Togo, maar dit blijkt niet uit de hierboven weergegeven aanvraag. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker levert geen enkel begin van bewijs dat een terugkeer naar Togo in zijn geval een risico zou opleveren op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

4.20. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. De motieven zijn niet tegenstrijdig en er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN